

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 25. januára 2007*

Vo veci C-411/04 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 23. septembra 2004,

Salzgitter Mannesmann GmbH, predtým Mannesmannröhren-Werke GmbH, so sídlom v Mülheim an der Ruhr (Nemecko), v zastúpení: M. Klusmann a F. Wiemer, Rechtsanwälte,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: A. Whelan a H. Gading, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-J. Freund, Rechtsanwalt, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia K. Lenaerts, E. Juhász,
K. Schieman a M. Ilešič (spravodajca),

generálny advokát: L. A. Geelhoed,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. decembra 2005,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. septembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Spoločnosť Salzgitter Mannesmann GmbH, predtým Mannesmannröhren-Werke GmbH, pôvodne Mannesmannröhren-Werke AG (ďalej len „Mannesmann“ alebo „odvolateľ“), svojím odvolaním navrhuje zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 8. júla 2004, Mannesmannröhren-Werke/Komisia (T-44/00, Zb. s. II-2223, ďalej len „napadnutý rozsudok“), v časti, kde zamietá jeho žalobu podanú proti rozhodnutiu Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999

vzťahujúcemu sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúry) (Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1, ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Sporné rozhodnutie

Kartel

- 2 Komisia Európskych spoločenstiev adresovala napadnuté rozhodnutie ôsmim výrobcom bezšvíkových oceľových rúr. Medzi týmito príjemcami boli aj štyri európske spoločnosti (ďalej len „výrobcovia v rámci Spoločenstva“): Mannesmann, Vallourec SA (ďalej len „Vallourec“), Corus UK Ltd (pôvodne British Steel Ltd, ďalej len „Corus“) a Dalmine SpA (ďalej len „Dalmine“). Ďalšími štyrmi príjemcami tohto rozhodnutia sú japonské spoločnosti (ďalej len „japonskí výrobcovia“): NKK Corp., Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a Sumitomo Metal Industries Ltd (ďalej len „Sumitomo“).
- 3 Bezšvíkové oceľové rúry sú používané v naftárskom a plynárenskom priemysle a obsahujú dve veľké kategórie výrobkov.
- 4 Prvou z týchto kategórií výrobkov je kategória prieskumných rúr, všeobecne nazývaných „Oil Country Tubular Goods“ alebo „OCTG“. Môžu sa predávať bez závitov („hladké rúry“) alebo so závitmi. Vďaka rezaniu závitov je možné spájať rúry OCTG. Rezanie závitov sa musí vykonať v súlade so štandardmi určenými American Petroleum Institut (API) (závitové rúry podľa tejto metódy sa budú ďalej označovať ako „rúry OCTG štandard“) alebo podľa špeciálnych, zvyčajne patentovaných

techník. V tomto poslednom prípade sa dáva dôraz na rezanie závitov alebo prípadne „spoje prvej akosti“, alebo „prémium“, pričom rúry so závitmi rezanými podľa tejto metódy sa budú ďalej označovať ako „rúry OCTG prémium“).

- 5 Druhú kategóriu výrobkov tvoria bezšvíkové oceľové naftárske a plynové produktovody („line pipe“), medzi ktorými sa nachádzajú na jednej strane produktovody vyrábané v súlade so štandardnými normami a na druhej strane produktovody vyrábané na mieru v rámci osobitných projektov (ďalej len „produktovody projekt“).

- 6 V novembri 1994 sa Komisia rozhodla začať vyšetrowanie týkajúce sa existencie protisúťažných postupov v súvislosti s týmito výrobkami. V decembri toho istého roku uskutočnila šetrenia vo viacerých podnikoch, medzi ktorými bol aj Mannesmann. V období od septembra 1996 do decembra 1997 vykonala Komisia dodatočné šetrenia v spoločnostiach Vallourec, Dalmine a Mannesmann. V rámci šetrenia vo Vallourec uskutočneného 17. septembra 1996 riaditeľ spoločnosti Vallourec Oil & Gas pán Verluca urobil určité vyhlásenia (ďalej len „vyhlásenia pána Verluca“). V rámci šetrenia v Mannesmann v apríli 1997 riaditeľ tohto podniku pán Becher taktiež urobil určité vyhlásenia (ďalej len „vyhlásenia pána Bechera“).

- 7 Komisia na základe článku 11 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962 Prvého nariadenia implementujúceho článku [81] a [82] Zmluvy (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) zaslala žiadosti o informácie taktiež viacerým podnikom. Keďže spoločnosť Dalmine odmietla poskytnúť niektoré vyžiadané informácie, Komisia jej adresovala rozhodnutie Komisie K(97) 3036, zo 6. októbra 1997 týkajúce sa konania podľa článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17. Dalmine podala na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť tohto rozhodnutia, ktorú Súd prvého stupňa uznesením z 24. júna 1998, Dalmine/Komisia (T-596/97, Zb. s. II-2383), vyhlásil za zjavne neprípustnú. Mannesmann takisto odmietol poskytnúť niektoré informácie vyžia-

dané Komisiou. Napriek rozhodnutiu Komisie K(98) 1204 z 15. mája 1998 týkajúceho sa konania podľa článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17 (ďalej len „rozhodnutie z 15. mája 1998“) si Mannesmann zachoval svoj odmietavý postoj. Zároveň proti tomuto rozhodnutiu podal žalobu na Súde prvého stupňa. Rozsudkom z 20. februára 2001, Mannesmannröhren-Werke/Komisia (T-112/98, Zb. s. II-729), Súd prvého stupňa čiastočne zrušil predmetné rozhodnutie a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

- 8 Vzhľadom na vyhlásenia pánov Verlucu a Bechera, ako aj ďalšie dôkazy Komisia v spornom rozhodnutí uviedla, že osem príjemcov tohto rozhodnutia uzatvorilo dohodu, ktorej predmetom bolo najmä vzájomné rešpektovanie domácich trhov. V zmysle tejto dohody sa každý podnik zaviazal nepredávať rúry OCTG štandard a produktovody projekt na domácom trhu inej strany tejto dohody.
- 9 Dohoda bola uzatvorená v priebehu stretnutí výrobcov v rámci Spoločenstva a japonských výrobcov označených ako „Európsko-japonský klub“.
- 10 Princíp rešpektovania domácich trhov bol označený výrazom „základné pravidlá“ („fundamentals“). Komisia tiež zistila, že základné pravidlá sa skutočne dodržiavali a že predmetná dohoda mala účinky obmedzujúce hospodársku súťaž na spoločnom trhu.
- 11 Dohoda celkove pozostávala z troch častí: prvú predstavovali základné pravidlá týkajúce sa rešpektovania domácich trhov (uvedené vyššie), ktoré predstavujú porušenie predpisov uvedených v článku 1 sporného rozhodnutia, druhú časť tvorilo stanovenie cien pri výzvach na predloženie ponúk a minimálnych cien pre „osobité trhy“ („special markets“), tretia časť spočívala v rozdelení ostatných svetových trhov s výnimkou Kanady a Spojených štátov amerických prostredníctvom rozdeľovacieho kľúča („sharing keys“).

- 12 Pokiaľ ide o existenciu základných pravidiel, Komisia vychádzala zo súhrnu písomných dôkazov vymenovaných v bodoch 62 až 67 odôvodnenia sporného rozhodnutia, ako aj z tabuľky uvedenej v jeho bode 68. Z tejto tabuľky vyplýva, že podiel domáceho výrobcu na dodávkach uskutočnených príjemcami napadnutého rozhodnutia do Japonska a na domáci trh každého zo štyroch výrobcov v rámci Spoločenstva je veľmi vysoký. Komisia z uvedeného usúdila, že strany dohody v celku skutočne rešpektovali domáce trhy.
- 13 Členovia Európsko-japonského klubu sa stretli 5. novembra 1993 v Tokiu s úmyslom uzatvoriť novú dohodu o rozdelení trhu s latinskoamerickými výrobcami. Obsah dohody prijatej pri tejto príležitosti bol uvedený v dokumente odovzdanom Komisii 12. novembra 1997 informátorom, ktorý nebol účastníkom konania, a obsahuje „rozdeľujúci kľúč“ (ďalej len „dokument ‚Rozdeľujúci kľúč‘“).

Trvanie kartelu

- 14 Európsko-japonský klub sa schádzal od roku 1977 do roku 1994 približne dvakrát do roka.
- 15 Komisia sa domnievala, že na účely uloženia pokuty je potrebné za začiatok kartelu stanoviť rok 1990, pretože od roku 1977 do roku 1990 existovali medzi Spoločenstvom a Japonskom dohody o dobrovoľnom obmedzení vývozu. Podľa Komisie porušovanie skončilo roku 1995.

Pokuty

- 16 Pri určení výšky pokút Komisia označila porušenie za veľmi závažné, pretože dohoda bola zameraná na rešpektovanie domácich trhov a narušovala tak riadne fungovanie vnútorného trhu. Komisia však v každom prípade poukázala na to, že ročný predaj bezšvíkových oceľových rúr podnikmi, voči ktorým sporné rozhodnutie smerovalo, predstavoval v štyroch dotknutých členských štátoch iba približne 73 miliónov eur.
- 17 Vzhľadom na tieto okolnosti a na základe závažnosti porušenia stanovila Komisia výšku pokuty na 10 miliónov eur pre každý z týchto ôsmich podnikov. Keďže išlo len o veľké podniky, nepovažovala Komisia v tomto ohľade za potrebné rozlišovať medzi uvedenými sumami.
- 18 Vzhľadom na to, že porušenie malo strednodobé trvanie, Komisia uplatnila pri stanovení základu pokuty uloženej jednotlivým podnikom desaťpercentné zvýšenie za každý rok účasti na kartely vo vzťahu k zistenej sume z dôvodu závažnosti. Berúc do úvahy, že odvetvie oceľových rúr postihla dlhotrvajúca kríza, a vzhľadom na to, že od roku 1991 sa situácia v tomto sektore zhoršovala, Komisia znížila uvedené základné sumy o 10 % z dôvodu poľahčujúcich okolností.
- 19 Nakoniec v zmysle bodu D 2 oznámenia Komisie o neuložení alebo znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci“) Komisia znížila pokutu uloženú spoločnosti Vallourec o 40 % a pokutu uloženú spoločnosti Dalmine o 20 % s tým, že zohľadnila skutočnosť, že tieto dva podniky v správnom konaní spolupracovali s Komisiou.

Výrok sporného rozhodnutia

- 20 Na základe článku 1 ods. 1 sporného rozhodnutia osem podnikov, ktorým bolo doručené toto rozhodnutie, „porušilo ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES tým, že boli stranami dohody, ktorá okrem iného stanovila vzájomné rešpektovanie ich domácich trhov bezšvíkových rúr OCTG... štandard a [produktovodov projekt]“.
- 21 Článok 1 ods. 2 tohto rozhodnutia stanovuje, že porušenie v prípade spoločností Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a NKK Corp. trvalo od roku 1990 do roku 1995. Pokiaľ ide o spoločnosť Corus, jej porušenie trvalo od roku 1990 do februára 1994.
- 22 Znenie ďalších relevantných ustanovení napadnutého rozhodnutia je nasledujúce:

„Článok 2

1. [Mannesmann], Vallourec..., [Corus] a Dalmine... porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES tým, že v rámci porušenia uvedeného v článku 1 uzatvorili zmluvy, v dôsledku ktorých si rozdelili dodávky hladkých rúr a rúr OCTG pre [Corus] (od roku 1994 Vallourec).

2. [Corus] porušoval predpisy od 24. júla 1991 do februára 1994. Vallourec... porušoval predpisy od 24. júla 1991 do 30. marca 1999. Dalmine... porušoval predpisy od 4. decembra 1991 do 30. marca 1999. [Mannesmann] porušoval predpisy od 9. augusta 1993 do 24. apríla 1997.

...

Článok 4

Podnikom uvedeným v článku 1 boli z dôvodu porušenia predpisov uvedených v tom istom článku uložené nasledujúce pokuty:

1. [Mannesmann] 13 500 000 eur

2. Vallourec... 8 100 000 eur

3. [Corus] 12 600 000 eur

4. Dalmine... 10 800 000 eur

5. Sumitomo... 13 500 000 eur

6. Nippon Steel... 13 500 000 eur

7. Kawasaki Steel... 13 500 000 eur

8. NKK... 13 500 000 eur“.

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

23 Podaniami doručenými Súdu prvého stupňa sedem z ôsmich podnikov sankcionovaných sporným rozhodnutím vrátane Mannesmann podalo žaloby, v ktorých všetky navrhovali zrušenie tohto rozhodnutia ako celku alebo v určitej časti a subsidiárne zrušenie pokuty, ktorá im bola uložená, alebo zníženie jej výšky.

24 Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom:

— zrušil článok 1 ods. 2 sporného rozhodnutia v časti, kde stanovil, že porušenie vytýkané týmto článkom Mannesmann existovalo pred 1. januárom 1991,

— stanovil výšku pokuty uloženej Mannesmann na 12 600 000 eur,

- v ostávajúcej časti žalobu zamietol,

- zaviazal každého z účastníkov konania znášať vlastné trovy.

Konanie pred Súdnym dvorom

25 Vo svojom odvolaní Mannesmann navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok v časti, kde sa zamietla žaloba podaná proti spornému rozhodnutiu,

- zrušil sporné rozhodnutie,

- subsidiárne, znížil pokutu stanovenú v článku 4 sporného rozhodnutia a úroky z omeškania stanovené v článku 5 tohto rozhodnutia,

- subsidiárne v druhom rade vrátil vec Súdu prvého stupňa, aby opätovne rozhodol na základe rozhodnutia Súdneho dvora,

- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

- 26 Komisia navrhuje Súdnemu dvoru, aby odvolanie zamietol a zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

O odvolaní

- 27 Mannesmann predkladá tri dôvody na zrušenie založené jeden na porušení práva na spravodlivé súdne konanie, druhý na nesprávnom uplatnení článku 81 ES v prípade článku 2 sporného rozhodnutia a ďalší na porušení zásady rovnosti zaobchádzania.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení práva na spravodlivé súdne konanie

Argumentácia účastníkov konania

- 28 Podľa Mannesmann Súd prvého stupňa nesprávne dospel k záveru, že dokument „Rozdeľujúci kľúč“ uvedený v bode 13 tohto rozsudku, na ktorom Komisia založila svoje sporné rozhodnutie, najmä body 85 a 86 jeho odôvodnenia, bol prípustný ako dôkaz v jeho neprospech.
- 29 Súd prvého stupňa taktiež nerešpektoval právo na spravodlivé súdne konanie. Keďže bol predmetný dokument odovzdaný Komisii treťou osobou neznámou Mannesmann, Mannesmann nemohol preskúmať autentickosť tohto dokumentu a nemohol sa účinne brániť.

- 30 Okrem toho, keďže táto tretia osoba tvrdila Komisii, že získala dokument „Rozdeľujúci kľúč“ od obchodného zástupcu jedného z dotknutých podnikov bez jeho presného označenia, Komisia nepoznala ani identitu osoby, od ktorej dokument pochádzal.
- 31 Podľa Mannesmann z ustálenej judikatúry vyplýva, že dôkaz nemožno použiť v prípade, že je jeho autor neznámy. Súd prvého stupňa túto judikatúru, podľa ktorej je v rámci posudzovania dôkazov potrebné overiť ich pôvod, vykladal nesprávne. V tomto ohľade Mannesmann poukazuje na skutočnosť, že nie je vylúčené, aby tretie osoby poskytli Komisii falošné dôkazy, aby určitému podniku z osobných alebo obchodných dôvodov škodili. V dôsledku toho musí mať dotknutý podnik možnosť zaujať stanovisko k vierohodnosti informátora.
- 32 Mannesmann uvádza taktiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré je upravené článkom 6 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“). Podľa tejto judikatúry by žalovaný účastník konania mal mať možnosť namietať nie len proti autentickosti anonymných vyhlásení, ale aj voči dôveryhodnosti osoby chránenej anonymitou. Navyše táto judikatúra potvrdila, že aj keď je použitie anonymných vyhlásení prípustné v rámci konania v štádiu vyšetrovania, takéto vyhlásenia nemožno použiť ako dôkazy v neprospech dotknutého účastníka konania.
- 33 Odvolateľ sa odvoláva taktiež na články 46 a 47 Charty základných práv Európskej Únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1, ďalej len „charta“), ktoré zodpovedajú článku 6 EDLP a zaručujú právo na spravodlivé súdne konanie. Zdôrazňuje, že na základe článku 52 ods. 3 charty musí dôjsť k takému výkladu súdnymi orgánmi, ktorý zaručí úroveň ochrany, ktorá nebude nižšia ako úroveň ochrany poskytovaná EDLP.

- 34 Mannesmann sa okrem toho domnieva, že použitie dôkazu anonymného pôvodu je nezlučiteľné so zásadou právneho štátu, tak ako ju upravuje článok 6 ods. 1 EÚ. Ak nie je možné potvrdiť, že tretia osoba skutočne odovzdala uvedený dokument Komisii, nemožno vylúčiť riziko manipulácie a svojvôle.
- 35 Podľa Komisie je tento odvolací dôvod neprípustný, pretože odvolateľ prvýkrát poukazuje na porušenie EDLP, kým na Súde prvého stupňa vo všeobecnosti tvrdil, že došlo k porušeniu práva na obhajobu. Okrem toho Mannesmann nemôže vytýkať Komisii porušenie charty, pretože k jej vyhláseniu došlo až 7. decembra 2000, kým sporné rozhodnutie pochádza z 8. decembra 1999.
- 36 V každom prípade však judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva citovaná Mannesmann nie je pre tento prípad relevantná, pretože sa týka použitia anonymných podaní v rámci trestného konania, kým táto vec sa týka konania smerujúceho k uloženiu pokuty podľa práva hospodárskej súťaže.
- 37 Ďalej Komisia uvádza, že porušenie práva na obhajobu môže prichádzať do úvahy, len ak by Súd prvého stupňa mohol posudzovať dôkazy, ktoré mu boli predložené na základe informácií, ku ktorým sa brániaci účastník konania nemohol vyjadriť. Mannesmann sa však mohol vysloviť k vyjadreniam uvedeným Komisiou v bodoch 121 a 122 odôvodnenia sporného rozhodnutia, týkajúcim sa autentickosti predmetného dokumentu. Okrem toho anonymita autora tohto dokumentu a tretej osoby, ktorá ho odovzdala Komisii, nebránila tomu, aby si odvolateľ overil prípustnosť a relevantnosť obsahu tohto dokumentu.

- 38 Komisia ďalej uvádza, že Súd prvého stupňa priznal predmetnému dokumentu len obmedzenú spoľahlivosť práve z dôvodu, že kontext, v rámci ktorého došlo k vyhotoveniu tohto dokumentu, bol značne neznámy. Ak však Súd prvého stupňa aj napriek tomu priznal tomuto dokumentu určitú dôkaznú hodnotu, tak dôvodom bola skutočnosť, že tento dokument obsahoval osobitné informácie, ktoré sa zhodovali s informáciami obsiahnutými v iných dokumentoch.
- 39 Nakoniec Komisia zdôrazňuje, že aj ak by jej nebolo dovolené použiť tento dokument ako dôkaz v neprospech odvolateľa, táto skutočnosť by nič nezmenila na zistení porušení opísaných v článkoch 1 a 2 sporného rozhodnutia. Vylúčenie určitých dokumentov používaných Komisiou v rozpore s právom na obhajobu je relevantné len v prípade, ak by sa výhrady vyjadrené Komisiou mohli preukázať výlučne odkazom na tieto dôkazy, čo sa nevzťahuje na prípad prejednávanej veci.

Posúdenie Súdny dvorom

- 40 Súdny dvor uznal všeobecnú právnu zásadu práva Spoločenstva, podľa ktorej má každá osoba právo na spravodlivé súdne konanie (rozsudky zo 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisia, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 21; z 11. januára 2000, Holandsko a Van der Wal/Komisia, C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, bod 17, a z 2. mája 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Zb. s. I-3813, bod 65).
- 41 Taktiež rozhodol, že táto zásada vychádza zo základných práv tvoriacich neoddeliteľnú súčasť všeobecných zásad práva Spoločenstva, ktorých dodržiavanie Súdny dvor zabezpečuje, pričom podnety získava z ústavných tradícií spoločných pre členské štáty, ako aj z usmernení, ktoré poskytuje najmä EDLP (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, bod 65).

- 42 Napriek tomu, tak ako to správne uvádza Komisia, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nie je pre prejednávanú vec určujúca. Ako to zdôraznil aj generálny advokát v bodoch 54 až 56 svojich návrhov, táto judikatúra sa vzťahuje najmä na dôkaz výsluchom svedka v rámci trestných konaní, kým v tejto veci ide o písomný dokument v rámci konania podľa článku 81 ES. Vo veciach týkajúcich sa práva Spoločenstva hospodárskej súťaže má dôkaz výsluchom svedka len druhoradú úlohu na rozdiel od písomných dokumentov, ktoré majú primárnu úlohu.
- 43 Tak ako to zdôraznil generálny advokát v bodoch 57 až 60 svojich návrhov, hodnotenie dôkazov vo veciach týkajúcich sa práva Spoločenstva hospodárskej súťaže charakterizuje skutočnosť, že posudzované dokumenty často obsahujú obchodné tajomstvo alebo iné informácie, ktoré nemožno zverejniť, prípadne je možné ich zverejniť len vo výrazne obmedzenom rozsahu.
- 44 Za týchto osobitných podmienok vyšetrovania Komisie týkajúceho sa protisúťažných postupov nemožno zásadu, podľa ktorej má každá osoba právo na spravodlivé súdne konanie, vykladať v tom zmysle, že dokumenty, ktoré obsahujú dôkazy v neprospech účastníka konania, musia byť vylúčené z dôkazných prostriedkov z dôvodu, že určité informácie musia ostať utajené. Táto dôvernosť sa môže vzťahovať aj na identitu autorov týchto dokumentov, ako aj osôb, ktoré ich odovzdali Komisii.
- 45 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy Súd prvého stupňa správne rozhodol, že:

„84 ... pokiaľ ide o prípustnosť dokumentu Rozdeľujúci kľúč ako dôkazu porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, v práve Spoločenstva prevláda

zásada voľného hodnotenia dôkazov a jediným rozhodujúcim kritériom pri hodnotení dôkazov je ich vierohodnosť... Navyše pre Komisiu môže byť nevyhnutné, aby chránila anonymitu informátorov, pričom táto okolnosť ju nemôže donútiť, aby odstránila dôkaz, ktorým disponuje.

85 V dôsledku toho, ak sú tvrdenia spoločnosti Mannesmann, pokiaľ ide o vierohodnosť a potom dôkaznú silu dokumentu Rozdeľujúci kľúč, relevantné, to ešte neznamená, že tento dokument je neprípustným a že ho treba odstrániť zo spisu.“

46 Z napadnutého rozsudku okrem toho vyplýva, že Súd prvého stupňa v rámci svojho posúdenia vierohodnosti dokumentu „Rozdeľujúci kľúč“ zohľadnil jeho anonymný pôvod. V bode 86 napadnutého rozsudku totiž uviedol, že „do tej miery, do akej tvrdenia spoločnosti Mannesmann, ktoré sa týkajú prípustnosti uvedeného dokumentu, vychádzajú z námietky o jeho vierohodnosti, treba len skonštatovať, že táto vierohodnosť je nevyhnutne znížená tým, že kontext vypracovania tohto dokumentu nie je skoro vôbec známy a v tomto ohľade sa nemôžu overiť ani tvrdenia Komisie“.

47 Navyše Súd prvého stupňa uznal, že dôkaz anonymného pôvodu, akým je aj dokument „rozdeľovací kľúč“, by sám osebe nemohol preukázať existenciu porušenia práva Spoločenstva hospodárskej súťaže. V bode 87 napadnutého rozsudku totiž rozhodol, že len „do tej miery, do akej Rozdeľujúci kľúč obsahuje špeciálne informácie zodpovedajúce informáciám, ktoré sa nachádzajú v iných dokumentoch, najmä vo vyhláseniach pána Verlucu, treba usúdiť, že tieto dôkazy sa môžu vzájomne posilňovať“. Už v bodoch 81 a 82 tohto rozsudku Súd prvého stupňa zdôraznil, že dokument „Rozdeľujúci kľúč“ bol súčasťou súboru dôkazov a že mal len druhoradú dôležitosť. Toto posúdenie sa nachádza aj v bode 94 predmetného rozsudku, v ktorom Súd prvého stupňa dospel k záveru, že tento dokument si zachováva istú dôkaznú hodnotu „v rámci zväzku nepriamych súhlasných dôkazov získaných Komisiou... pri ustálení niektorých podstatných tvrdení nachádzajúcich sa vo vyhláseniach pána Verlucu“.

- 48 Vzhľadom na medze takto stanovené Súdom prvého stupňa pre dôkaznú hodnotu dokumentu „Rozdeľujúci kľúč“ je potrebné dospieť k záveru, že v rámci analýzy prípustnosti a použiteľnosti tohto dokumentu ako dôkazu nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu.
- 49 Okrem toho je nesporné, že Mannesmann mohol k dokumentu „Rozdeľujúci kľúč“ zaujať stanovisko a uviesť svoje tvrdenia proti dôkaznej hodnote tohto dokumentu vzhľadom na jeho anonymný pôvod.
- 50 Vzhľadom na predchádzajúce je nutné prvý odvolací dôvod zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o otázke, či sa Mannesmann v podstate odvolával na právo na spravodlivé súdne konanie na Súde prvého stupňa, alebo o otázke, či sa Mannesmann mohol v tejto veci odvolávať na chartu, ktorá bolo vyhlásená po prijatí sporného rozhodnutia.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení článku 81 ES v článku 2 sporného rozhodnutia

Argumentácia účastníkov konania

- 51 Podľa Mannesmann Súd prvého stupňa nesprávne potvrdil existenciu porušenia práva hospodárskej súťaže opísaného v článku 2 sporného rozhodnutia. Komisia nepreukázala, že uzavretím zmluvy o zásobovaní s Corus v roku 1993, Mannesmann uzavrel horizontálnu dohodu s Vallourec a Dalmine alebo sa dopustil zosúladeného

postupu s týmito podnikmi. Taktiež sa jej najmä nepodarilo preukázať, že Mannesmann vedel o existencii zmluvy o zásobovaní uzavretej medzi Corus a Vallourec, ako aj o zmluve uzavretej medzi Corus a Dalmine a o celkovom pláne údajne zavedenom Vallourec. Súd prvého stupňa potvrdil toto nesprávne a neúplné hodnotenie dôkazov Komisiou.

52 Súd prvého stupňa sa okrem toho dopustil nesprávneho posúdenia tým, že nezohľadnil skutočnosť, že predmetné zmluvy o zásobovaní neboli uzavreté v rovnakom čase, keď došiel k záveru, že ich relatívne dlhé trvanie bolo dôkazom existencie horizontálnej dohody, a keď rozhodol, že v tejto veci nemožno uplatniť žiadnu výnimku.

53 V súvislosti s týmto posledným bodom odvolateľ poukazuje na to, že Súd prvého stupňa nesprávne zamietol jeho tvrdenia týkajúce sa uplatniteľnosti nariadenia Komisie (ES) č. 2790/1999 z 22. decembra 1999 o uplatňovaní článku 81 ods. 3 Zmluvy na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov (Ú. v. ES L 336, s. 21, Mim. vyd. 08/001, s. 364) na vertikálne vzťahy medzi Corus a Mannesmann. Okrem toho Súd prvého stupňa nezohľadnil nariadenie Komisie (EHS) č. 1983/83 z 22. júna 1983 o uplatnení článku [81] ods. 3 Zmluvy na skupinu dohôd o výlučnej distribúcii [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 173, s. 1) ani nariadenie Komisie (EHS) č. 1984/83 z 22. júna 1983 o uplatňovaní článku článok [81] Zmluvy na kategórie dohôd o výhradnom nákupe [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 173, s. 5) a nezamietol z tohto dôvodu uplatnenie článku 81 ods. 1 ES na zmluvu medzi Mannesmann a Corus.

54 Komisia sa domnieva, že tento odvolací dôvod je neprípustný, pretože sa týka posúdenia skutkových okolností. Ďalej, ak by tento dôvod aj bol prípustný a dôvodný, mohol by viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku a sporného rozhodnutia len v tej časti, kde sa dotýka článku 2 predmetného rozhodnutia.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 55 Je potrebné pripomenúť, že v prípade konania o odvolaní nemá Súdny dvor právomoc zisťovať skutkové okolnosti, a v zásade ani preskúmať dôkazy, ktoré Súd prvého stupňa prijal na preukázanie týchto skutkových okolností. Pokiaľ totiž tieto dôkazy boli riadne získané a boli dodržané všeobecné právne zásady a procesné pravidlá uplatňujúce sa na oblasť dôkazného bremena a vykonávania dôkazov, prislúcha samotnému Súdu prvého stupňa posúdiť dôkaznú hodnotu, ktorú je potrebné priznať predloženým dôkazom (rozsudok z 28. mája 1998, Deere/Komisia, C-7/95 P, Zb. s. I-3111, bod 22). Toto posúdenie teda nepredstavuje, s výnimkou prípadu nesprávneho posúdenia týchto dôkazov, právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnyim dvorom (rozsudky z 2. marca 1994, Hilti/Komisia, C-53/92 P, Zb. s. I-667, bod 42, a rozsudok zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 49).
- 56 Je nutné konštatovať, že svojím posúdením existencie porušenia opísaného v článku 2 sporného rozhodnutia Súd prvého stupňa určil skutkové okolnosti, ktorých preskúmanie nepatrí do právomoci Súdneho dvora v rámci konaní o odvolaní. Z tohto dôvodu, s výnimkou prípadu nesprávneho posúdenia dôkazov, vecnej nesprávnosti alebo nedodržania pravidiel v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazov, je potrebné argumentáciu odvolateľa týkajúcu sa na jednej strane otázok, či uzavrel horizontálnu dohodu alebo či sa dopustil zosúladeného postupu s Vallourec a Dalmine, a na druhej strane, či vedel o zmluvách uzavretých medzi týmito podnikmi alebo o celkovom pláne zavedenom Vallourec, zamietnuť ako neprípustnú. To isté platí aj pre jeho tvrdenie, podľa ktorého mal Súd prvého stupňa inak posudzovať niektoré skutočnosti, ako napr. trvanie predmetných zmlúv a skutočnosť, že ich uzavretiu nedošlo v tom istom čase.
- 57 V súvislosti s nariadeniami č. 1983/83 a č. 1984/83 je nutné konštatovať, že sa na ne odkazuje po prvýkrát v rámci konania o odvolaní. Výhrada založená na týchto nariadeniach je preto neprípustná.

- 58 V súvislosti s odkazom odvolateľa na nariadenie č. 2790/1999 stačí konštatovať, že Súd prvého stupňa v bode 171 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že „toto nariadenie sa neuplatňuje v tomto prípade, pretože [sporné] rozhodnutie bolo prijaté 8. decembra 1999 a jeho článok 2 sa vzťahuje, pokiaľ ide o Mannesmann, na obdobie od roku 1993 do roku 1997, teda na obdobie, ktoré predchádzalo 1. júnu 2000, vstupu do platnosti príslušných ustanovení nariadenia č. 2790/1999“. V bode 172 toho istého rozsudku Súd prvého stupňa taktiež správne ďalej uviedol, že „ak by sa toto nariadenie napriek tomu mohlo v konkrétnom prípade uplatniť, pokiaľ ide o zaujatie postoja Komisie z decembra 1999 vo vzťahu k zanedbateľným vplyvom vertikálnych dohôd na hospodársku súťaž, treba podčiarknuť, že toto nariadenie vykonáva článok 81 ods. 3 ES. Z článku 4 nariadenia č. 17 vyplýva, že dohody medzi podnikmi môžu požívať individuálnu výnimku podľa tohto ustanovenia, iba ak boli s týmto cieľom oznámené Komisii, k čomu v uvedenom prípade nedošlo“.
- 59 Z uvedeného vyplýva, že druhý odvolací dôvod je nutné zamietnuť sčasti ako neprípustný a sčasti ako nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania

Argumentácia účastníkov konania

- 60 Mannesmann tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že mu nepriznal zníženie pokuty na základe oznámenia o spolupráci.

- 61 V tomto ohľade Mannesmann pripomína, že pomocou vyhlásení pána Bechera prispel k zisteniu skutkových okolností a že nenamietal proti skutkovým okolnostiam zisteným v oznámení o výhradách. Poukazuje na skutočnosť, že Vallourec bolo priznané zníženie výšky pokuty o 40 % z dôvodu spolupráce, pretože na základe vyhlásení pána Verluca prispel k zisteniu skutkových okolností, a že Dalmine bolo priznané zníženie o 20 % len z dôvodu, že nenamietala proti zisteným skutkovým okolnostiam. Nezníženie pokuty Mannesmann preto predstavuje nerovnosť zaobchádzania.
- 62 Odvolateľ namieta taktiež proti posúdeniu dosahu jeho žaloby Súdom prvého stupňa, uvedenej v bode 7 tohto rozsudku, smerujúcej proti rozhodnutiu z 15. mája 1998.
- 63 Najskôr sa domnieva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúce sa tejto žaloby nesúvisí s prejednávanou vecou.
- 64 Súd prvého stupňa okrem iného zo skončenia sporu o rozhodnutí z 15. mája 1998 vyvodil nesprávne dôsledky. V tomto ohľade odvolateľ poukazuje na to, že súhlasil so späťvzatím odvolania podaného proti rozsudku vyhlásenému Súdom prvého stupňa v tejto veci až potom, ako dospel s Komisiou k dohode, na základe ktorej Komisia vzala späť svoju žiadosť o informácie.
- 65 Mannesmann taktiež pripomína, že jeho žaloba podaná proti rozhodnutiu z 15. mája 1998 bola v časti vyhlásená za dôvodnú. Nakoniec poukazuje na to, že na rozdiel od toho, ako to urobil Súd prvého stupňa v bode 310 napadnutého rozsudku, mu nemožno vytýkať, že trval na svojom odmietnutí poskytnúť požadované informácie.

- 66 Komisia sa domnieva, že tento odvolací dôvod sa týka posúdenia skutkových okolností, a preto je neprípustný. V tomto ohľade zdôrazňuje, že odvolateľ netvrdí, že by Súd prvého stupňa skreslil skutočnosti alebo dôkazy, keď v bode 309 napadnutého rozsudku konštatoval, že Mannesmann nepreukázal, že jeho spolupráca skutočne uľahčila úlohy Komisie spočívajúce v určení a potrestaní porušení.
- 67 Pokiaľ ide o vec samú, Komisia zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa správne dospel v bodoch 302 a 305 napadnutého rozsudku k zisteniu, že informácie, ktoré Mannesmann poskytol Komisii, nemožno porovnávať s informáciami poskytnutými Vallourec, a že na rozdiel od Dalmine Mannesmann výslovne neuviedol, že nenamieta proti zisteným skutkovým okolnostiam.

Posúdenie Súdny dvorom

- 68 Je potrebné pripomenúť, že aj keď Súdny dvor v rámci odvolania nemôže z dôvodu spravodlivosti nahradiť svojím posúdením posúdenie Súdu prvého stupňa rozhodujúceho v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci týkajúce sa výšky pokút uložených podnikom z dôvodu porušenia práva Spoločenstva, aj tak výkon takejto právomoci nemôže viesť k tomu, aby pri určovaní výšky týchto pokút došlo k diskriminácii podnikov, ktoré sa zúčastnili na dohode alebo zosúladenom postupe, ktoré sú v rozpore s článkom 81 ods. 1 ES (rozsudky zo 16. novembra 2000, Sarrió/Komisia, C-291/98 P, Zb. s. I-9991, body 96 a 97, a z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 617).

- 69 Odvolanie však musí obsahovať právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú odvolací dôvod založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania, inak by tento odvolací dôvod musel byť vyhlásený za neprípustný (rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný, bod 618).
- 70 Je nutné konštatovať, že v časti, kde odvolateľ namieta proti posúdeniu Súdu prvého stupňa vyjadrenému v bode 301 napadnutého rozsudku z dôvodov vyjadrených v jeho bodoch 297 až 300, podľa ktorého „užitočnosť vyhlásení pána Bechera spočíva výlučne v tom, že do istej miery potvrdili vyhlásenia pána Verlucu, ktorými už disponovala Komisia a ktoré v tomto dôsledku významne neulažčili úlohu Komisie, teda dostatočne na to, aby opodstatňovali zníženie pokuty z dôvodu spolupráce“, je jeho argumentácia skutkovej povahy, a preto musí byť zamietnutá ako neprípustná. Súdnemu dvoru preto nepripadá, aby v rámci tohto konania o odvolaní overoval zistenia uskutočnené Súdom prvého stupňa v bode 302 napadnutého rozsudku, podľa ktorého „nemožno porovnávať informácie, ktoré Komisii poskytol Mannesmann pred zaslaním [oznámenia o výhradách], s informáciami od spoločnosti Vallourec. V každom prípade tieto informácie neboli dostatočné na to, aby opodstatnili zníženie uložených pokút z dôvodu oznámenia o spolupráci“.
- 71 Navyše, pre porovnanie so spoluprácou s Dalmine, Súd prvého stupňa v bodoch 303 až 305 napadnutého rozsudku rozhodol, že „na to, aby sa mohlo poskytnúť zníženie pokuty z dôvodu nepopierania skutkov v súlade s bodom D 2 oznámenia o spolupráci, podnik musí výslovne informovať Komisiu, že po tom, čo sa oboznámil s oznámením o výhradách, nemá v úmysle popierať materiálnu stránku skutkov“. Toto posúdenie Súdu prvého stupňa je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej je potrebné rozlišovať na jednej strane medzi výslovným priznaním porušenia a na druhej strane jednoduchým nepopretím existencie porušenia, ktoré neprispieva k uľahčeniu úlohy Komisie spočívajúcej v odhaľovaní a potláčaní porušovania súťažných pravidiel Spoločenstva (rozsudok zo 14. júla 2005, ThyssenKrupp/Komisia, C-65/02 P a C-73/02 P, Zb. s. I-6773, bod 58). Z tohto dôvodu vzhľadom na

neexistenciu výslovného priznania porušenia odvolateľom sa musí jeho argumentácia založená na diskriminácii vo vzťahu k Dalmine zamietnuť ako nedôvodná.

- 72 V súvislosti s žalobou podanou Mannesmann proti rozhodnutiu Komisie prijatému na základe článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17 Súd prvého stupňa v bodoch 310 a 311 napadnutého rozsudku rozhodol, že aj keď „postup spoločnosti Mannesmann spočívajúci v popretí zákonnosti rozhodnutia z 15. mája 1998 bol samozrejme úplne legálny a nemôže sa považovať za nespoluprácu“, nič to nemení na tom, že jeho žaloba v tejto veci bola zamietnutá rozsudkom z 20. februára 2001 Mannesmannröhren-Werke/Komisia, už citovaným, z dôvodu, že „Komisia legálne žiadala veľkú väčšinu údajov, ktoré Mannesmann odmietol poskytnúť“.
- 73 Za týchto okolností došiel Súd prvého stupňa v bode 312 napadnutého rozsudku k správneému záveru, že „z dôvodu nelegálneho správania spoločnosti Mannesmann Komisia nikdy počas správneho konania nedisponovala väčším počtom údajov, než o ktoré legálne žiadala“, a že v dôsledku toho „nemožno považovať postoj spoločnosti Mannesmann počas správneho konania za správanie, ktoré sa v danej veci prejavilo ako účinná spolupráca“. Tento záver okrem toho nevyvracia ani skutočnosť, že odvolanie, ktoré pôvodne podal Mannesmann proti rozsudku z 20. februára 2001, Mannesmannröhren-Werke/Komisia, už citovanému, bolo vzaté späť v návaznosti na dosiahnutie dohody medzi účastníkmi konania.
- 74 Z uvedeného vyplýva, že tretí odvolací dôvod je taktiež nutné zamietnuť.
- 75 Keďže nebolo možné prijať žiaden z odvolacích dôvodov odvolateľa, odvolanie sa musí zamietnuť.

O trovách

⁷⁶ Podľa článku 122 prvého odseku rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 69 ods. 2 tohto poriadku, ktorý sa na základe článku 118 tohto poriadku uplatňuje na konanie o odvolaní, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat Mannesmann na náhradu trov konania a Mannesmann nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. Salzgitter Mannesmann GmbH je povinný nahradiť trovy konania.**

Podpisy

